

2. Шевченко Т. Хто такі викривачі і від чого їх потрібно захищати? URL: <https://blogs.pravda.com.ua/authors/tshevchenko/5796495e29782/>.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
4. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції 31 жовт. 2003 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16
5. Порядок обробки повідомлень про корупцію та повідомлень про порушення вимог Закону України "Про політичні партії в Україні", що надходять до Національного агентства з питань запобігання корупції: URL: <https://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0060-18>
6. Рішенням НАЗК від 06.07.2017 року № 286 затверджено «Методичні рекомендації щодо організації роботи із повідомленнями про корупцію» URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0286884-17>
7. Аналітичний звіт про виконання Антикорупційної стратегії на 2014-2017 роки та Державної програми щодо реалізації засад Антикорупційної стратегії. URL: <https://nazk.gov.ua/sites/default/files/docs/2017/%D0>

Червак Ю.О., курсант 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Науковий керівник: доцент кафедри філософії права
та юридичної логіки, кандидат філософських наук,
Петрова Г.М.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ФІЛОСОФІЇ. ЖИТТЯ І ТВОРЧІ ЗДОБУТКИ ФІЛОСОФІЇ МИРОСЛАВА ПОПОВИЧА

Мирослав Володимирович Попович (12 квітня 1930— 10 лютого 2018)- видатний вчений, якого визнають моральним авторитетом нації, який органічно поєднав визначні творчі досягнення з високою громадсько-політичною активністю. Народився у м. Житомир в сім'ї вчителів. У 1953 р. закінчив філософський факультет Київського державного університету імені Т.Г. Шевченка. За визначні особисті заслуги в розвитку філософської науки, багатогранну дослідницьку діяльність у галузі національної духовної та політичної культури нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня (2005). За самовіддану працю, вагомі досягнення у професійній діяльності присвоєно почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України» (2000). Лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка за книгу «Нарис історії культури України» (2001).

Упродовж 1953–1956 рр. працював вчителем історії, а згодом директором середньої школи в с. Золотий Потік Тернопільської області. У 1956 р. вступив до аспірантури Інституту філософії АН України (нині Інституту філософії імені Г. С. Сковороди). Відтоді все життя пов'язав з цим закладом. Після аспірантури працював молодшим науковим співробітником, вченим секретарем, старшим науковим співробітником відділу діалектичного матеріалізму, старшим науковим співробітником, завідувачем відділу логіки і

методології науки. З грудня 2001 р. очолює Інститут філософії імені Г. С. Сковороди. У 1968 р. очолив відділ логіки наукового пізнання, який отримав визнання в світових логіко--методологічних колах.

Завдяки Мирославу Володимировичу у Києві проведено більшість Всесоюзних симпозіумів, виступав організатором міжнародних конгресів. З 1989 р. працював в Демократичній платформі, голова першого Київського осередку Народного Руху. В нових історичних реаліях досліджує соціально-політичні процеси, що відбуваються у світі та Україні, а також — історію української філософської думки та національної культури. Пошуки ознаменувалися появою ґрунтовних книжок, присвячених Миколі Гоголю, Григорію Сковороді, світогляду східних слов'ян. Найбільш суспільний резонанс мала праця «Нарис історії української культури». У 2009 р. написав книгу «Культура: ілюстрована енциклопедія України», що висвітлює постаті і розкриває теми, які раніше подавалися в перекрученому вигляді. У 2011 р. побачила світ книга «Бути людиною». Учасник ініціативної групи «Першого грудня», що відіграла значну роль у виникненні та ідейній спрямованості Революції Гідності. Як директор інституту, Мирослав Володимирович багато сил і енергії віддає адміністративній, науково-організаційній, педагогічній роботі.

Головний редактор часопису «Філософська думка», президент Філософського товариства України. Член Комітету з Державних премій України в галузі науки і техніки (гуманітарна секція), член Комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка (до 2005 р.). Президент товариства «Україна-Франція», відзначений французьким орденом Почесного легіону. Почесний доктор ряду вищих навчальних закладів України. У здобутку чимало високих державних нагород, міжнародних відзнак: ордени «За заслуги» III та II ступенів, Почесна грамота Кабінету Міністрів України, відзнака НАН України «За наукові досягнення», «Золота медаль» Міністерства культури Республіки Вірменія. Лауреат премії «Людина року 2003» в номінації «Вчений року». Життєве кредо: «Свобода, справедливість, солідарність».

На сьогодні філософа в першу чергу згадують як видатного вченого і гуманіста, який присвятив все своє життя Україні. Хтось назве Мирослава Володимировича моральним авторитетом. І, безумовно, має рацію. Але хотілося торкнутися іншу категоріальний площину, про яку Попович розмірковував невпинно.

Як зазначалось вище, «Бути людиною» — так називається його книга, видана в 2011 р. У цій роботі філософ логічно доводить, що бути людиною в глобальному сенсі означає бути здатним відрізнити істину від брехні, добро від зла, а прекрасне від потворного. Бути людиною — це мати внутрішній моральний стрижень, який не дає відхилитися від того, що ми називаємо людяністю. Бути — в його розумінні є дією, постійною роботою, усвідомленим вибором, якщо цього бажаєш.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В СФЕРІ ПРЕВЕНЦІЇ ТА ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ

В останній своїй статті Попович писав: «Важливо, щоб кожен сформулював свою позицію і не ховався за спинами колег. Як говорив Мартін Лютер: «Я на цьому стою і не можу інакше. Життя людини дається йому не просто так. Правда завжди перемагає, сказано начебто на вітер десь та проросте – якимось чином і якою-небудь дією». Ці слова про те, що не буває непотрібних правдивих слів і праведних вчинків. Десь вони змінять світ і знайдуть в чийсь душі продовження.

Головною причиною тих загроз, з якими зіткнулася сучасна Україна, Попович вважав відсутність довіри до ідеї національної консолідації. Відчуття безпеки кожного громадянина – як фізичної, так і моральної – не може ґрунтуватися на патерналістських традиціях радянських часів або на тому соціальному договорі «ми крадемо тисячами, ви крадете мільйонами», до якого звикли українці. Балансування між реформаторством і олігархократією більше неможливо. Але суспільного запиту на новий суспільний договір в ім'я збереження держави просто немає. В очах українського суспільства, пише в своїй останній публікації Попович, винні всі: і президент, і парламент, і уряд, і олігархи, і правоохоронні органи, і кожна людина, яка час від часу впадає в ілюзію щодо швидких змін, відчуває почуття байдужості і ностальгії за патерналізмом.

Але заклик до консолідації посиляється все ж не цим вище перелічених категорій. Об'єднатися навколо ідеї України Мирослав Володимирович пропонує тим, хто і правда працює на національний результат. Відповідальність за країну і її майбутнє повинні взяти не винуваті, а ті, хто відрізняє добро від зла, істину від брехні і красу життя від каліцтва. Фактично пропонується вихід з національного «кутка»: бути людьми, шукати людей, об'єднувати людей.

Все, що ми сьогодні можемо згадати про Поповича: його наукова діяльність по відродженню української культури та історії, книги, публікації, ініціатива в групі «Перше грудня» – це те, на чому він стояв. Це його людське, яке волато до людини в кожному з нас. Мирослав Попович мислив душею, тому що не міг по-іншому. Він був відкритий і світлий. Треба бути дуже сильною людиною, щоб засівати у калічену, колоніальним минулим, землю зерна своєї душі. Бути людиною він заповідав усім нам, показавши на своєму прикладі, що це під силу тим, хто не може інакше. І тут питання вже до кожного з нас: зможемо ми? Не злякаємось?

Пропоную розгляду декілька великих цитат мислителя:

«Поки людина жива, ми не можемо про неї нічого сказати, бо сьогодні вона зробила один вчинок, а завтра – зовсім інший і перекреслила все те, що було раніше. Вся людська біографія – це сукупність вчинків. І сенс життя теж стосується усієї цієї сукупності вчинків, останнім з яких є відхід людини. Після смерті вже можна сказати: ця людина - ... І перерахувати факти її біографії».

«Питання навіть не про те, для чого жити. Питання в тому, для чого вмирати. Якось я спитав рядового бійця, за що він йде на смерть. Він

подумав і сказав: «Всі – за Україну. У кожного Україна своя». Ви знаєте, я не задоволений цією відповіддю. Дуже погано, що нас змушують вибирати своє майбутнє на краю могили. Суспільство кожного дня чує одне й те саме – влада погана, ганьба, а що буде завтра – ніхто не знає. Уже 20 років у нас однаковий передвиборчий «джентльменський набір»».

«Ми сьогодні іноді навіть забуваємо, що нинішня війна – війна принципів. Ми знаємо – і це правда, – що йде війна між Росією й Україною: вона не оголошена як війна, але ми всі знаємо, що вона собою являє. І до цього звелися всі суперечності, які існували, що дуже небезпечно: справа не в мові і навіть не в незалежності – не про це йде мова, а про те, що ми повинні побудувати суспільство з людським обличчям».

«Всі ми ставимо перед собою запитання: хто я і хто – вони? І коли відповідаєш собі, що я – еліта, то на цьому вже можна ставити крапку. Бо якщо я – еліта, то хто ж вони? Українська культура – це не суцільний шар, вона має дві складові: елітарну та низову. Нам намагались нав'язати суто селянську культуру, але це не вдалось – бо вмішалась елітарна. Історія національно-визвольного руху в Україні – це завжди була історія створення національної еліти. Така еліта вже існувала на початок XX століття, і завдяки цьому люди згадали, що Малоросія – це Україна, і що вона має право на самостійність».

«Зрозуміти можна лише тоді, коли співвідносиш із певним цілим. Скажімо, в квантовій механіці не можна керуватись поняттям причини. Не можна питати: чому електрон був у цій точці і попав звідти не сюди, а туди. Треба виходити з поняття ймовірності, і якщо ймовірність буде дорівнювати одиниці, то це – причина. Звикнути до того, що є речі, які не можна побачити (а значить, і уявити) – це крок до кращого розуміння світу».

Луценко ЛЛ., курсант 2-го курсу ННІ №3 НАВС
Науковий керівник: доцент кафедри філософії права
та юридичної логіки, кандидат філософських наук,
Петрова Г.М.

МАКС ГОРКГАЙМЕР – ВИДАТНИЙ ФІЛОСОФ XX СТОЛІТТЯ

Народився 14 лютого 1895 року в Штутгарті в єврейській родині, і був єдиним сином Моріца і Бабет Горкгаймер. Моріц Горкгаймер прагнув, щоб син пішов його шляхом, тому в 1910 році у шістнадцятирічному віці був змушений залишити навчання, щоб піти працювати на заводі батька. В цей період він познайомився з Фредеріком Поллоком та Роуз Райкхер (майбутньою дружиною Макса).

Навесні 1919 року Горкгаймер починає навчання у Мюнхенському університеті, де вивчає філософію та психологію, але через один семестр переїжджає до Франкфурту-на-Майні, де навчався у Йоганна Корнеліуса. Там же познайомився з Теодором Адорно. Це знайомство стало початком